

Grunn realisme

Jo Strømgren prøver seg på realistisk teater, og det faller nesten pladask.

Av Elisabeth Leinslie

Jo Strømgren:

LIMBO

Regi: Jo Strømgren

Scenografi: Dagny Drage Kleiva

Torshovteatret, 9. mars

La meg først gjøre en ting klart: Jeg er veldig glad for at vi har scenekunstneren Jo Strømgren! Han er en kvalitetskunstner som stadig utforsker og utvider sitt medium. Når så hans forsøk på realistisk teater ikke er helt vellykket, får vi ha han unnskyldt.

Dramatikken

Strømgren tar utgangspunkt i en selvopplevd historie. Men den dramatiske hendelsen -- som en gang satte dype spor i regissøren -- falmer til en ufarlig lek på gutterommet. Han forsøker å videreføre sitt velutviklede scenespråk i den forstand at han forsøker å si noe alvorlig under et naivt ytre. Problemet er at det virker utilsiktet naivt og overfladisk. Den vimsete og gutteaktige humoren tar over, og den mørke undertonen merkes bare så vidt.

Hovedproblemet er teksten. En enkel historie i sanntid -- som antagelig hadde fungert utmerket i Strømgrens underlige scenespråk -- men som er altfor tynn som en realistisk teatertekst. Det poetiske faller bort, og man savner Strømgrens særegne måte å vise det mørke og alvorlige på.

Strømgren hevder i programmet at ”vanskeligheten blir tidobla når man skifter beite.” Denne uttalte vanskeligheten viser seg på scenen. Han har en enorm evne til å skape spenning i grenselandet mellom dans og teater, men når han forlater sitt koreografiske arbeide til fordel for ren teaterregi uteblir den. Settingen og karakterene er realistiske nok, og det er ikke det som er problemet, men å *illustrere* virkeligheten på teatret er ikke det samme som virkeligheten selv. Dette er Strømgren seg selvsagt bevisst, men han behersker foreløpig ikke det realistiske scenespråket.

Publikum blir tatt med inn i en reality-liknende setting, hvor vi får et innblikk i hvor galt det kan gå når en gjeng gutter i bokollektiv lar sine fantasier om mistenkelige personer og nabokrangling styre deres handlinger. Unge menn som viker unna ansvars- og skyldfølelser og konsekvens for egne handlinger, i den hensikt å redde seg selv fra enhver beskjefligelse med livets alvor.

Realitybegrepet henspiller her på en *direkte* representasjon av virkeligheten, hvor man beveger seg på overflaten i et betydningsperspektiv. Teaterkunstens potensial til å kommunisere det underliggende, drukner i denne direkte overføringen av gutterommets univers. Det blir med andre ord aldri så interessant, spennende og engasjerende som det legges opp til.

Ungdomsteater?

Mye takket være gode skuespillerprestasjoner og troverdige karakterer har allikevel denne forestillingen en viss publikumsappell. Bartek Kaminski, Mads Ousdal, Trond Espen Seim og Petter Width Kristiansen sjarmerer oss med sine gjenkjennelige antihelter. Deres tilstedeværelse, timing og naturlige spill imponerer – og er med på å holde forestillingen oppe på et profesjonelt nivå.

Vi vet sjelden hva vi har i vente når vi går og ser en Strømgren-forestilling. *Limbo* er intet unntak. Unntaket er at jeg denne gangen gikk skuffet hjem. Når jeg observerte publikum under forestillingen derimot oppdaget jeg andre reaksjoner. Denne kvelden var det en overvekt av 18-20-åringer i salen. – Og de koste seg! De lo og gispet, ble stumme og engasjerte i det som foregikk på scenen. En liten tankevekker for enhver som mener at teatret skal beherske kommunikasjon med det voksne og middelaldrende publikum for å lykkes.